

FETÖ ve sağcılık

- Memleketin karakterinde bir *yavşaklık* vardır, hepsinde değil ancak ekseriyet diyecek kadar çoğunda. 15 Temmuz'da bunun aksi bir durum tezahür etti, ancak genelin ideali uğruna menfaatini terk edecek kimseler olmadığını söylemek zor değil.
- FETÖ için *ideoloji* biçerken, aslolanın bu olduğunu görmezden geliyorlar. *Yavşak sağcılık* diyelim kısaca, insanların menfaat uğruna her tür kılığa girdiği, bugün *dindar* yarın *dinsiz* olabildiği bir yavşaklık. *Fikir* değiştirmek değil bu, çünkü başta da, sonda da *fikir* yok, sadece *menfaat* var ve güya hangi durumda hangi sözün söyleneceğini öğrendiği için, bunu söyleyecek kadar kurnaz ve *zeki* olunca, *başarıyı* da kendine hak görüyor.
- O sebeple bu adamların, diyelim *Türkiye'yi Hristiyanlaştırmak* gibi bir misyonu olduğunu ve bütün bunların bunun için yaptığını söyleyenlere itibar edemiyorum. *Türkiye'yi Hristiyanlaştırmak* veya *dindarlaştırmak* veya her ne derseniz, bir ideal gerektirir. FETÖ'nün genelinde böyle bir ideal yok, cennete kısa yoldan, mümkün merteye konforlu gitmeyi de dahil ettiğimiz, hem dünyayı, hem ahireti kollayan bir menfaat anlayışı var.
- *Kullanılıyor* olabilirler, ancak müstakilen bir fikir, bir anlayış, bir duruş sahibi olmadıkları için, bugün namı bilinmeyen yazarlardan bile daha az miras kalacak. *Ben mehdiyim* diyecek kadar bile cesur olmadığı, gerçek bir *reform* yapacak kadar çalışmadığı ve tek becerisi toplumun bu yavşak karakterini kendi lehine kullanmayı, örgütlemeyi bilmek olduğu için, nesiller sonra gelecek tarihçiler, bizi anlamakta zorluk çekecek.

Devlete Yardım, Devlete Yardım

- Eskiden ben oy vermeyi zul sayan ve bütün politik fikirlerin neticede halkı idare etmek için, bir nevi tiyatrodaki roller gibi dağıtıldığını düşünürdüm. Erdoğan yüzünden, devletin biz olmazsak *çökebileceğini* öğrendik. Buna hala inanmıyorum ancak riskin büyük olduğunu, Gezi eylemlerinde gözü dönmüş gibi yalan söyleyen zevatı görünce ikna olmuştum.
- 15 Temmuz'dan sonra bu inancımın yavaş yavaş, (devlet yeterince sağlam)a evrildiğini görüyorum. Tabiat itibarıyla muhalifim. Sırrını bilmediğim Allah da dahil eleştirmeyeceğim taraf yok ve benim için başkasının elinde görüp özendiği cinsten bir *haktı* bu birkaç senedir. Bu *eleştiri* memlekette anlaşılan *ekşi* cinsi değil de, daha çok *nasıl anlarız, nasıl çözüm buluruz* cinsiydi ama o bile bana lüks geliyordu.
- Şimdi biraz daha rahatım. Bir eşik aşıldı, biz de *bundan sonrası* için beklettiğimiz sözleri söylemeye başlayabiliriz. Yağdanlık takımı, dertleri olan menfaatler uğruna *yazı yazıyormuş* gibi yaparken, devletin ve dirliğin bundan sonrası için konuşanlara da ihtiyaç var.

Takipçilik Müessesesi

- Twitter’da eminresah ve harfzen hesaplarında pek fazla takipçim yok. Buna ihtiyaç duyduğum nadir zamanlar anket yapmak istediğim zamanlar ama istatistik olarak anlamlı anketleri yapmak zaten zor, bir milyon mertebesini geçmek lazım bunun için. Onun için gayet meşhur olmak gerekiyor.
- Twitter’ı daha çok sohbet etmek için kullanıyorum. Farkettiğim kadarıyla zaten ilgilenebileceğimden fazla kişiyi takip ediyorum ve bu bende bir miktar stres bile yapıyor. Binlerce hesabı takip edenler var, onların o kadar yazıyı nasıl okuduğunu bilmiyorum. Herhalde liste yapıp, daha az bir kısmını takip ediyorlardır düşününce bundan da emin olamadım şimdi.
- Zamanını çok önemli bir iş yapıyormuş havasında, twitter’da ahkam keserek geçiren *fenolara* ise biraz acıdığım vakidir. Sahte bir *popülerlik* hissi bu, insanların pek de ciddiye almadığı cinsten. Benim de ahkam kestiğim oluyor, ancak o tweet’ler buradaki yazıların tohumu oluyor daha sonra.

Yılda 100 defa reddedilmek

- Şuradaki bir yazıda insanın senede belli bir *red* sayısına ulaşmayı hedeflemesinden bahsediyor. Yazarlar için böyle bir tavsiyesi var, kitabına/yazısına yayıncı ararken, insanın *kabul* değil, belli bir red sayısını hedeflemesinin daha az stresli olacağını söylüyor. Haklı.
- Bunun başka *alanlara* da denemek mümkün. Bekar olanın senede 10 defa *reddedilmeyi* hedeflemesi mesela nasıl olurdu? :]

Japon Uykusu

Bizde çocukların belli bir yaştan sonra annesiyle uyuması pek hoş karşılanmaz. Batı menşeli bir anlayış sanırım, çocukların yalnız kalmaya ve annebabayı yalnız bırakmaya alışması için. Bir BBC yazısı Japonya’da çocukların okul çağına kadar anneleriyle uyumaya teşvik edildiğinden bahsediyor. Asıl bahsettiği Japonların uykuya bakışı tabii, yatakta çok uyumayı tembellik gören bir milletin, uyku ihtiyacını *ayakta* uyuyarak nasıl giderdiğini anlatıyor. Toplum içinde uyumanın bizdeki kadar anormal görülmemesinin sebebi de, ta çocukluktan itibaren bir arada uyumaya alışmalarıymış.